

на стр. 7
Доктор Красимир Пейчев

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

С РАЗЛИЧНИ ФОРМИ НА ОБУЧЕНИЕ „АРСЕНАЛ“ МНОЖИ КАДРОВИЯ СИ ПОТЕНЦИАЛ

Всяка фирма, държаща на перспективното си развитие, обръща сериозно внимание на своите кадри – основна двигателна сила за развитието и. Високата квалификация на кадровия потенциал, както и въвеждането на новите технологии, са гаранция за просперитета на предприятието.

„Арсенал“ има традиции в създаването на собствени кадри

Образованието и квалификацията – един от основните приоритети в политиката на фирмата

и те започват още от 1896 г., когато в Софийския артилерийски арсенал се създава първата школа за обучение на технически подготвени специалисти. В Историческата на зала на Музей „Арсенал“ са запазени първите учебници, по които те са се подготвяли. Най-старият от тях датира още от 1893 г. Тази школа следва предприятието при преместването му от София в Казанлък през 1924 г. като Държавна военна фабрика. В музея са запазени и автентични дипломи на някои от завършилите техническия курс на обучение.

По-късно, през 1947 г., на територията на завода е изградено Средно професионално техническо училище по машиностроене (СПТУМ). Самото наименование на учебното заведение определя неговата роля, а учебните специалности са свързани

със спецификата на производството на фирмата. Още тогава то е обучавало своите възпитаници така, че след завършване на средното си образование, те да излизат подготвени за нуждите на казанлъшката оръжейница. Практическите занятия на територията на завода, обучението при най-добрите майстори тогава са оказвали изключителното си значение за тяхната бъдеща подготовка. Реформите в националното образование наложили закриването на училището за подготовка на кадри за нуждите на „Арсенал“. Въпреки това дружеството винаги е разполагало с достатъчно добре подготвени специалисти и е било водещо по отношение на висококвалифицирания си кадрови потенциал.

Продължава на стр. 3

ЯСЕНОВЦИ ГРАДЯТ ПАМЕТНИК НА ЗАГИНАЛИТЕ ВЪВ ВОЙНИТЕ

Паметник на загиналите във войните жители на казанлъшкото село Ясеново ще бъде издигнат, след като на последната сесия общинските съветници в Казанлък дадоха зелена светлина на родолюбивата идея. Тя тръгва от потомци на загиналите в четирите войни ясеновци и придобива реални очертания със създаването на Инициативен комитет през март 2019 година. Негов председател е известният планински водач и почитател на българската природа и история Христо Ангелов. В комитета влизат още настоящият секретар на читалище „Алеко Константинов-1919“ Ваня Андреева и Стилиан Димитров. Сериозен принос в патриотичното дело имат предишният читалищен секретар Деница Стефанова и настоящият кмет на населеното място Пламен Вълвев. Прегърнали начинанието, инициаторите съ-

браха необходимия брой подписи за издигане на паметника.

57 мъже и младежи от село Ясеново са оставили костите си по бойните полета по време на Балканската, Междусъюзническата, Първата световна и Втората световна война. Според събраните исторически сведения загиналите в Балканската война са 8 души, в Междусъюзническата – 2-ма, в Първата световна война – 46, във Втората световна война – 1. В бой са дали живота си 40 души, 10 са починали от раните си, а 7 са безследно изчезнали. Загиналите ясеновци са оставили 23 вдовици и 54 деца сираци.

Почти всички са погребани на фронтите линии, в общи гробове, обезличени от врага и времето, пишат инициаторите на идеята за войнишки паметник. Само в кратките справки на Държавния Военно-исторически архив се споменават последните дати и лобните им места: Маслака, Бааларь Съртъ, Инжекьой /Одринско/,

Върденица /Сърбия/, Долно Егри, Скочивир, Крап, Джамат ери, Каймакчалан, Полог, Армнефенди, Кенали /Битолско/, Горничево, Петърско, Баница /Леринско/, Оролик /Хърватия/.

Продължава на стр. 4

МОТИВИРАЙТЕ

своите служители, клиенти и партньори

Ваучер Храна®

Ticket Compliments®

Compliments®

СНИМКА ОТ ОТКРИВАНЕТО НА ЛИНИЯТА КАЗАНЛЪК-КАРЛОВО ПАЗЯТ В КАЗАНЛЪШКИ ХРАМ

- Цар Борис III прерязва лентата на новия ж.п. участък
- Елин Пелин и Сирак Скитник пристигат за събитието в града на розите
- 100 години от построяването на ж.п. линията Казанлък-Тулово

Архивна снимка отпреди 82 години ревниво пази в летописната си книга църквата „Св. Йоан Предтеча“ в Казанлък. Подава ми я внимателно отец Димитър, като част от архива на катедралния храм в

ват много години, докато се реализира.

Инж. Митов, началник на отдел „Строеж и проучване на нови ж.п. линии“ в онези далечни години, прави следния

народният представител – казанлъчанинът проф. Петко Стайнов, юрист, дипломат, политик. Като министър на железниците, той е наредил да се работи по-бързо, макар че неговият наследник на поста е забавил строежа със 7-8 години.

Казанлъчани тържествено посрещат Борис III и официалните лица

„Всичкото пространство около гарата бе натъкано с народ. Навред бе почитено, зданията окичени със зеленина и народни знамена. Построена бе хубава арка, обичана с борово зеленина, знамена, портретите на Техни Величества и едър, четлив надпис: „Чрез труд към култура, напредък и благоденствие“, разказва за знаменателното събитие в „Казанлъшка Искра“.

Присъстват Митрополит Павел, кметът на Казанлък Иван Попдимитров, народните представители проф. Петко Стайнов и К. Крачанов и много други. С първия влак пристига почти цялото правителство, начело с министър-председателя Георги Къосеиванов, председателят на Народното събрание Стойчо Мошанов, министри в кабинета, висши чиновници. Сред гостите е известният български писател Елин Пелин. Първият главен ръководител на Радио София Панайот Тодоров, популярен с псевдонима Сирак Скитник, също пристига с влаковата композиция на официалните лица. А молебният, отслужен от Митрополит Павел, момент от който е запечатан в архивния кадър, е предаван по Радио София.

Половин час по-късно на гарата в Казанлък спира специалният влак с Н.В. Цар Борис III, Н.В. Царица Йоанна, княгиня Евдокия и княз Кирил. Царят прави преглед на почетната рота, приветства го кметът на Казанлък Иван Попдимитров, а

Митрополит Павел освещава новата ж.п. линия – архивна снимка, съхранена в храм „Св. Йоан Предтеча“ – Казанлък

града. Поизбеляла от времето, но точно затова и толкова ценна, снимката е запечатала паметното събитие от 3 октомври 1939 година – откриването на дългоочаквания железопътен участък Казанлък-Карлово. И, както пише по онова време вестник „Казанлъшка Искра“, също поизбледнял от годините, но станал още по-интересен, „ж.п. линията Казанлък-Карлово е късче от важните съобщителни линии, свързващи Бургас с Пловдив“.

Датата 3 октомври не е случайно избрана – навършват се 21 години от възкачването на Цар Борис III на престола. Очаква се лично Царят да открие новия ж.п. участък. Така, както на 20 ноември 1921 година лично открива, за първи път след неговата коронация, линията Казанлък-Тулово.

Точно преди 100 години Казанлък се свързва с железницата

Ж.п. участъкът Казанлък-Тулово остава в историята на града като първото му свързване с железопътния транспорт. Дължината на отсечката е около 15 километра. За довършването на тази линия заслуги има казанлъчанинът Тодор Чорбаджиев, пише в историческите сведения. Чрез нея Казанлък се свързва с линията Горна Оряховица-Тулово-Стара Загора.

Дългият път от проучването до строителството и откриването

Повече от 40 години продължава историята с построяването на ж.п. линията Казанлък-Карлово. През 1895 г. се повдига въпросът в Народното събрание за проучване на участъка. През 1909 година са отпуснати 150 000 лева за тази цел, но мина-

отчет: „Етапът, който се открива днес, е най-трудният, защото се пресича предел, съединяващ Стара планина със Средна гора между Казанлък и Калофер, известен с името „Стражите“. Правят се проучвания на две трасета. Първото е с редица тунели с обща дължина 2 километра. Прави се ново проучване и второто трасе, проучено през 1938 година, минава на юг от Калофер, като по този начин се избягват тунелите и се спестяват много средства. Участъкът има дължина 59 километра, с 6 гари и 3 спирки. По линията са построени 28 здания и 156 моста. Един километър от линията струва 2 235 000 лева,

Центърът на Казанлък – архивна снимка, публикувана от Минчо Минчев в „Старъ Казанлък“. По времето на кмета Иван Попдимитров се променя обликът на централната градска част – оформен е просторен площад, изграждат се нови представителни сгради на Пощата, Популярна банка, Военния клуб, започва да функционира в нова сграда кино „България“.

а всички – 131 млн. лева. Цялата линия е построена по стопански начин, без посредничество на предприемачи и акорданти“. Според архивите, за по-бързото прокарване на линията големи заслуги има

митрополит Павел, заедно със свещеници, отслужва молебен. Царят реже лентата и пожелава: „Нека тя да обслужва интересите на българския народ и бъде двигател за благоденствието на този хубав наш край“. Цветя, девойки в красиви на-

родни носии, любезно ръкуване на Борис III с всеки от множеството, който е близо до него, така рисуват съвременниците събитието в Казанлък преди 82 години. В 9.30 часа, точно 40 минути след спирането му на казанлъшката гара, специалният влак потегля към Карлово. На всяка спирка и всяка гара до там той спира, царят и официалните лица слизат, митрополит Павел поръсва със светена вода присъстващите – от старец до пеленаче.

Шипченци дарили Царя със свои произведения

На този ден будните шипченци отишли на гара Дунавци, за да посрещнат Царя и придружаващите го високопоставени лица. Когато влакът спрял там и всички официални лица слезли, те дарили на Н.В. изработени от тях произведения – ножове, свирки и други предмети, с които били прочути местните занаятчии. Габаревци пък поднесли плодове. Навсякъде Царица Йоанна била обсипана с цветя и красиви букети.

С откриването на този ж.п. участък Казанлък вече бил част от две важни линии: Бургас-Пловдив и Пловдив-Тулово. Пътническите влакове с разписание на казанлъшката гара тогава също били два – по един в двете направления, за двете посоки.

Подготви: Юлия Младенова

„Арсенал“ АД – Казанлък търси да назначи за нуждите на:

Завод 5

- Електроинженер КИП и А – 2 души
- Ръководител звено – машинен инженер
- Изисквания:

- Кандидатите да имат висше техническо образование;
- Трудов стаж;
- Професионален опит по специалността.

Завод 6

- Шлайфисти – 2 души
- Стругари – 4 души
- Фрезисти – 4 души
- Шлосер-инструменталчик – 1 човек
- Изисквания:

- Кандидатите да имат средно образование;
- Умения за самостоятелна работа;
- Професионален опит.

„Арсенал“ АД е най-големият работодател в страната в сферата на машиностроенето, с богата и последователна социална политика. Фирмата предлага редица социални бонуси, месечни ваучери за храна, премии. Изплащат се **допълнително 150 лева за отдалеченост**, ако одобренният кандидат е от община Стара Загора. Осигурен е транспорт.

Желаещите да кандидатстват за позициите могат да изтеглят документи от сайта на „Арсенал“ АД www.arsenal-bg.com/kadri или да ги получат от **Офис № 1 – Пропуски, на централния портал от 07.00 до 17.00 часа.**

Попълнените документи могат да бъдат изпратени на електронен адрес: kadri@arsenal-bg.com или подадени в **град Казанлък, бул. „Розова долина“ № 100, Офис № 4. Работно време на офиса: всеки делничен ден.**

Повече информация кандидатите могат да получат от Направление „Човешки ресурси“ на дружеството на телефон **0431/5 77 47.**

Продължава от стр. 1

„АРСЕНАЛ“ МНОЖИ КАДРОВИЯ СИ ПОТЕНЦИАЛ

През всичките тези години, по един или друг начин,

грижата за подготовката на арсеналските кадри е била приоритетна.

Образованието и квалификацията на арсеналските специалисти имат специално

степен на специалисти с висше образование, както и все по-широко навлизащото дуално обучение в средното образование.

В момента на територията на предприятието се провежда изнесена редовна форма на обучение на 43 студенти от Техническият университет - София, фи-

година

има открита и магистърска програма по специалността „Технология на машиностроенето“,

в която се обучават 15 студенти от фирмата, от първите завършили Колежа.

Техническият университет - София, филиал Пловдив, Техническият университет - Габрово и ХТМУ - София предоставят програми за магистърска степен на обучение - редовна и задочна форма, по специалностите „Оръжейно и боеприпасно производство“ и „Управление на качеството“. Тези специалности са конкретно свързани с дейността на фирмата и с намеренията на ръководството да задържи след дипломирането талантливите и амбициозните и да им предостави възможност да развият своя потенциал на местна почва.

Дейността на направление то обхваща също работниците и служители с висше и средно образование, които желаят да повишат квалификацията си по специалностите „Оръжейно и боеприпасно производство“ и „Технологии на високоенергийните системи“ чрез задочно обучение.

За подготовката на млади и надеждни специалисти и привличането им

за нуждите на предприятието изключителна роля има тяхното подпомагане в процеса на обучение. На студентите се разрешава платен ученически отпуск и платен служебен отпуск - в съответствие с програмите и предварително приети Правилник. В зависимост от постигнатия успех предприятието поема заплащането на семестриалното обучение.

Студентите, заети по магистърските програми, също разполагат с платен отпуск, осигурен им от фирмата. За сметка на предприятието са и разходите по приоритетните за „Арсенал“ специалности - семестриални такси, транспортни разходи за присъствие на лекции и явяване на изпити, необходимата специализирана учебна литература.

От две години

на територията на „Арсенал“ се организират опересителни курсове

по други направления: „Металознание, термически обработки и заваряване“, „Химически процеси и технологии“, „Електротехника и електроника“ и „Хидравлика и пневматика“. Курсовете се водят от специалисти от предприятието. И на обучаемите, и на обучаващите ги се осигуряват, както платен служебен отпуск за провеждането на занятията, така и съответните условия, с които разполага предприятието.

От 2015 г. Акционерното дружество осъществява

„Арсенал“ има изключителна роля и заслуги за откриването на Техническият колеж в Казанлък

нов етап в партньорството си с ПГ „Иван Хаджиенов“,

предоставяйки материалната си база и осигурявайки наставници за практическите занятия на учениците от 11 и 12 клас с профил „Машини с ЦПУ“ и „Мехатроника“ - част от въведената „Дуална форма на обучение“. Тя се изпълнява по пилотен българо-швейцарски проект ДОМИНО и за изминалите вече 5 години през това обучение са преминали над 100 ученици, с прикрупени към тях близо 30 наставници. Освен че им се предоставят условия за обучение, на тях им се заплаща за положен труд в рамките на този период. Над 20 ученици от завършилите професионалната

към Технически университет - София през 2017 г., плод на обединените усилия на Община Казанлък, на бизнеса и на академичното ръководство на ТУ - София. В резултат на мащабна дарителска акция сред бизнеса, иницирана от „Арсенал“ АД, на генералния директор на предприятието инж. Николай Ибушев и на групата „Алтернативата на гражданите“, наследник на „Експерти за Казанлък“, бяха събрани 320 000 лв. Близо 1/3 от тази сума е дарена от „Арсенал“ АД. Останалата част от средствата са дарени от местни предприемачи и физически лица. Събраните финансови средства са използвани целево за ремонт и оборудване на сградата на Техническият колеж. Направената тогава инвестиция в

Откриване на Колежа в Казанлък - инж. Николай Ибушев и Христо Ибушев със студенти от Арсенал

място в политиката на фирменото ръководство и днес. Те се явяват основен фактор за развитието на компанията в условията на все по-бързо навлизащите нови технологии, в планирането и производството на изделия, защитавачи световния авторитет. В този смисъл дейността се е превърнала в устойчив целенасочен процес. Необходимостта този процес да се анализира, организира и управлява стои в основата на създаването на една нова позиция в „Арсенал“ - ръководител-направление „Образование и квалификация“. Инж. Владимир Чучумишев, един от най-активните членове на Местната коалиция „Алтернативата на гражданите“, заема тази длъжност и се отдава без резерви на желанието да повишат образованието и квалификацията си. Основен фактор за изпълнението на тези задачи е

създадената преди 10 години Студентска програма,

чрез която се цели да се систематизират приоритетните специалности за „Арсенал“, да се подготви и подпомогне обучението.

Тази програма включва няколко направления, обхваща редовното и задочно обучение, осигуряваща бакалавърска и магистърска

лиал Пловдив - четвърти курс по специалността „Машиностроене и уредостроене“. Учебната програма е съгласувана с ръководството на фирмата, като лекциите се водят от преподаватели от университета. Семинарите и лабораторните занятия са предоставени на арсеналски специалисти и се осъществяват на територията на „Арсенал“. За целта фирменото ръководство осигурява на водещите лабораторните занятия специалисти време за провеждането им, необходимата техническа литература и съответно - база.

На студентите, които не са служители на „Арсенал“ АД, се осигуряват от предприятието стипендии съобразно постигнатия успех и възможността да осъществяват тук стажа си, като всичко това се обвързва със съответен договор. След завършване на обучението си студентите получават образователно-квалификационна степен „бакалавър“ и им се предоставя възможност за работа във фирмата.

С договор с предприятието са обвързани и завършилите студенти на Техническият колеж - Казанлък към Техническият университет - София. В него се обучават 91 студенти в трите курса, които също придобиват степен „професионален бакалавър“. От тази учебна

Инж. Божидар Колев с ученици от дуалното обучение

гимназия са постъпили на работа във фирмата, а шестима са продължили образованието си по студентски програми на дружеството. В това отношение изключителна роля има подготовената за тях програма от страна на Направление „Образование и квалификация“ на „Арсенал“, която включва посещение на историческата и рекламната зала на фирмения музей, чрез които се запознават с миналото и съвременното производство на предприятието, предоставят им се възможности за разглеждане на технологичните линии и оборудване. Така учениците получават реална представа за условията на работа и специфичните особености на професиите.

материалната база на Техническият колеж в Казанлък се определя като най-голямата в образователната система на страната, извън академичните инвестиции.

Фактът, че Направление „Образование и квалификация“ в „Арсенал“ продължава активната си дейност и на практика резултатите са налице, е достатъчно доказателство, че фирмената политика, насочена към високообразовани и квалифицирани кадри, е съществена и неразделна част от цялостната дейност на предприятието, гарантираща нейния просперитет.

Това, към което ръководството на компанията винаги се стреми.

Първолега Петкова

ДОНКА ЧЕРНЕВА: „АРСЕНАЛ“ Е ДРУГОТО МИ СЕМЕЙСТВО

Отворена, лъчезарна, енергична. Така ме посреща инж. Донка Чернева – технолог в завод 1. Усмивката ѝ личи и през поставе-

ната маска, задължителният атрибут в последните месеци, защото и очите ѝ се смеят. Искрено, неподправено. То се усеща отдалеч, когато човек е зареден с позитивна енергия и сякаш иска да я предаде на всички около себе си. И как иначе – тя е най-голямата от трите деца в семейството, превърнала се с годините в стожер и опора на по-малките от нея брат и сестра. А и в отдела се чувства така – все едно, че е в другото си семейство – „за през деня“. Такова е усещането ѝ. Това „семейство за през деня“ на Донка Чернева е с по-голяма давност, отколкото онова, при което се прибира вечер след работа. В „Арсенал“ е от 1994 г. Не съм силна в математиката, но аритметиката показва повече от четвърт век. „Как звучи само –

сякаш цял живот тук съм била“,

– смее се тя.

Донка е завършила гимназия в Казанлък. Първата година не я приели да следва и тя веднага се ориентирала към завода в Шейново. Започнала като контрола. На следващата година ѝ се „отваря парашутът“ – приета е в Плодивския полувисш институт, специалност „Машиностроене“. По онова време и такава имаше в България. След завършване започва като технолог, пак в Шейново. След преместването на Завод 14 – Шейново на площадката в Казанлък, тя е част от целия

отдел, преместен тук, вече като Завод 1. Едновременно с работата записва задочно Висшия технически институт в Габрово.

Решила, че трябва да обогати знанията си

в дисциплината „Технология на машиностроенето и металорежещите машини“. „На тази специалност на времето ѝ викаха „трите мъки“ – ТМММ, пояснява Донка. Ама то така си беше“. Мъки, мъки, ама то, като си има желанието, всичко се постига. Така е и с работата. Работата ли е – трябва да се свърши. И сроковете – все с „вчерашна дата“. Развърта се с присъщата ѝ енергия, защото знае – производството не чака. Хората, машините не могат да стоят. И се нагърбва с тежки и отговорни задачи. „Не е страшно да поемаш отговорности – категорична е Донка. – Пък който не ги поема, значи не е за тук. Има моменти, когато трябва и да се рискува. Това е работата“. Както разбирам от това, което ми разказва, често се е налагало да се впускат

с „главата напред“. И също често

рамо до рамо са с Венета Василева –

ръководител-сектор на „Технологичен отдел“ в Завод 1. Създаде ли се някаква бъркотия, обикновено се с Венета се заемат да ѝ оправят. „Някой беше се изказал, ама не помня точно кой, че ние с Венета само вършване започва като технолог, пак в Шейново. След преместването на Завод 14 – Шейново на площадката в Казанлък, тя е част от целия

Седим на разстояние една срещу друга и тя веднага долавя полулюбопитния, полувъзмутения ми поглед. И веднага пояснява: „Не, не в този смисъл, който си мислиш... Преди време трябваше да бъде разработен детайл под формата на чашка за едно изделие. Работихме заедно с моя дългогодишен колега Ангел Карамалаков. Една чашка, втора чашка... По едно време на бюрото ми бяха наредени 5-6 такива. И кой където ме срещ-

неше, аз все с една чашка в ръка. Така започнаха да ме задават – „Донка чашката“. Важното е, че работата се свърши успешно, въпреки създадените се проблеми при усъвяването ѝ“.

Отличната ѝ техническа грамотност и чисто женската ѝ интуиция, които влагат в работата си, я правят изключително ценен кадър. Заместник-директорът по техническите въпроси инж. Тодоров я определя като

„стратегически играч“,

с който лесно се работи. В

нейния приоритет са създаването на шанцови детайли, но и определянето на параметрите на самата суровина за изработването им. Техническите ѝ познания също стоят в основата на идеята за въвеждането на лазерното рязане на метални листове при изработването на елементи за изделията, което се оказва по-ефективен и бърз модел на работа.

Стори ми се, че инж. Чернева нещичко си спестява по отношение на служебните си задължения. Какво толкова има да сподели с един технически неграмотен човек?! Да, ама не, както казваше навремето доайенът на българската журналистика Петко Бочаров. Поразпитах туктам. Помолех да ми обяснят някои работи някак по-общодостъпно. Така стигнах и до нейните мащабни работки – МТ-схеми на цели цехове и звена. Става ясно, че тя е защитила 4-5 проекта, които включват всичко от-до изграждането или разширението на производствен обект. Някои ще кажат – чисто мъжка работа. Инж. Чернева

обаче се справя и с това. И то блестящо. Както с всички, което ѝ е поставено като задача. С каквото се е захванала, го довежда до край. Точно, прецизно, защото знае – това се очаква от нея.

Затова я ценят и обичат всички – и в отдела, и долу в цеховете. Пък и веселител ѝ нрав прави трудностите да се преодоляват по-леко, така между сериозните и отговорни работи и малко шегички не са излишни. А тя знае как да развесели и разведри понякога и напрегнатата обстановка.

Сама споделя, че

обича всичките си колеги.

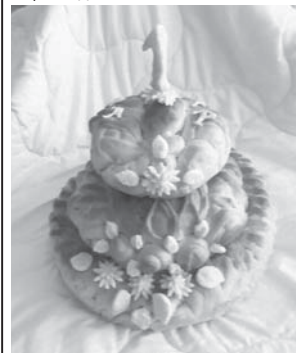
На младите се радва като на собствени деца и им помага. „Те са млади, щом имат амбиция, трябва да вървят напред. Никога и през ум не ми е минавало да им завиждам. Завистта изяжда. Не съм научена така. Чувствам удовлетворение, когато съм помогнала на някого и се радвам на успехите им“. Донка Чернева е поредният служител, от който научавам, че в колектива имат изграден чудесен микроклимат. „Не само, че се разбираме чудесно, че сме си създали отлични колегални взаимоотношения, но с повечето сме и близки приятели. Ето, например,

откакто въведоха извънредното положение заради коронавируса, Венета всеки ден ме кара до завода и ме връща вечер. Да не се блъскам по автобусите, да не се заразя – ценна съм ѝ била“, пак така весело се смее Дочето.

Инж. Донка Чернева, като множеството арсеналци, не е тук сама. В Завод 5 от дълги години работи съпругът ѝ Георги Димитров.

„Арсенал“ е дал път на съвместния им живот като семейство

Запознават се тук. Ама не къде да е, а в стола. Това си го спомня, без да се замисля. Когато се

ражда синът им Ангел, го гледа само 5 месеца – бързала да се върне на работа и предоставила грижите за него на свекърва си. Сега вече той е тийнейджър и си върви със съпътстващите за възрастта проблеми. Но с подпомащо семейно възпитание проблемите са преодолени, смята Донка.

Инж. Валентин Чернев е бивш началник цех в 1/220, а сестра ѝ – Красимира Шоколарева, е служител в отдел ТРЗ. Зет ѝ Лазар Шоколарев е началник на 1/250. Така темата „Арсенал“ е валидна не само в рамките на завода, но често и въкъси, когато се събират по различни поводи. Случва се и тогава да се доизгладат служебни въпроси.

Донка Чернева разкрива и други интересни особености за себе си. Пет-шест години се е занимавала с йога. Даже е водила и курс. Тогава открила, въпреки килограмите си, че била доста пластична. Сега не ходи на йога заради пандемията и тя много ѝ липсва. Липсват ѝ успокоението и самочувствието, които ѝ дават сеансите. Липсват ѝ и честите сбирки с приятелите, с които са катерили балканите и са разтоварвали напрежението. Запъльва празнотите с четене на книги – електронно – модерна работа. Или пък меси и пече питки и козунаци. Научила всичко от майка си, за което ѝ е безкрайно благодарна.

Има специалисти в „Арсенал“, за които не е нужно да се обяснява кой е, какъв е и къде да го намерят. Инж. Донка Чернева е една от тях. Познават я във всички отдели и цехове на Завод 1. Познават я и в много звена в цялата фирма. Знае се и това, че е „стратегически играч“. Дай Боже да има повече такива като нея.

Първолета Петкова

Продължава от стр. 1

ЯСЕНОВЦИ ГРАДЯТ ПАМЕТНИК НА ЗАГИНАЛИТЕ ВЪВ ВОЙНИТЕ

Именно поради този факт, както и заради желанието паметта за тези хора да остане жива, Инициативният комитет предприема действия по изграждането на монумент в тяхна чест. Архитектурният проект е на арх. Иван Бакунин и арх. Виолета Бакунина, скулптурната композиция е на художника Иван Гайдаров. Конструктивната строителна част е разработена от инж. Ангелина Муерова и инж. Ва-

лентин Узунов, а геодезист е инж. Анатолий Даскалов.

Обемната композиция се състои от мемориална стена и пластична скулптура. Стената, разположена на западната и северната страна на площадката, е с височина 2.50 м, изпълнена от бетон, облицована с плочи от гранит. Пластичната скулптура ще бъде изработена от масивни гранитни елементи, монтирани върху постамент.

Цялата площадка, както и стъпалата, които я свързват с околния терен, ще се облицоват с гранитни плочи. Мемориалът ще бъде разположен в центъра на Ясеново. Проектната му стойност е 15 000 лева, осигурени изцяло от дарения. По-голямата част от строително-монтажните дейности ще са с доброволен труд от специалисти и съмишленици.

Юлия Младенова

Инспектор Колев:

РАБОТАТА НИ ИЗИСКВА ДА СМЕ СТРОГИ

Инж. Иван Колев е инспектор „Безопасност и здраве при работа“ в „Арсенал“. Повече от 4 години е част от екипа на едноименния отдел с началник Красимир Папазов. Освен звено „Безопасност и здраве при работа“, тук влизат още две важни структури – Службата по трудова медицина и звеното за Спешна медицинска помощ. Накратко, всичко, което е свързано с безопасните условия на труд, с опазването и грижата за здравето на всеки един работник и служител от многохилядния колектив на предприятието, се осъществява от отдел „Безопасност и здраве при работа“. Затова и всеки делник на хората тук, без изключение, може да се опише с думата Отговорност.

Такъв е и инж. Иван Колев. Отговорен, съсредоточен, принципен. Завършил е Техническият университет в Габрово, машинен инженер. Трудовият му път преди „Арсенал“ е преминал през предприятие в Стара Загора, където е бил началник-производство, и инспектор по качеството в завод в град Крън. След тях избира „Арсенал“. Никане е случайно – дядо му е бил дългогодишен арсеналец, а фирмата предоставя много възможности и добра перспектива за развитие на всеки млад и амбициозен човек.

„Материята ми е позната от предходната работа, но

ТУК НИВОТО Е ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ВИСОКО,

натовареността е голяма,

работата е многообхватна, но точно това ми харесва – динамиката, надграждането върху знанията и опита, което правиш непрекъснато“, споделя младият арсеналец кадър.

„Всеки делник се върти на бързи обороти от първата до последната минута – инструктажи на работници

За пореден път „Арсенал“ се включва в такива обучения, защото повишаването на квалификацията на специалистите е един от приоритетите на фирмата.

„Работата е много интересна, – разказва инж. Колев. – Ежедневно се срещаме с много хора, на различни нива и позиции

и служители, проверки по цехове и звена, инструкциите и мерките, свързани с безопасността на работа, съблюдаване на графика за дезинфекция и полването на лични предпазни средства и ред други задължения. Отделно от това непрекъснато се следи нормативната уредба, законите и подзаконовите актове, които касаят пряко отговорностите на инспекторите в звеното. Последното обучение по Безопасност на труда, макар и онлайн заради пандемията, бе съвсем скоро – на 29 януари.

в предприятието. Контактваме с работници, със служители, с началници на смени и отдели, с директори, със специалистите от Службата по трудова медицина, с психолога във фирмата. Освен техническите знания, познаване на нормативната уредба, необходимо е ти самият да бъдеш психолог, защото понякога ситуацията налага прилагането на индивидуален подход“.

За годините, в които е инспектор БЗР, Иван Колев е доказал, че е на точното си място.

„Запознат е перфектно със структурата на Завод 0 и Завод 1,

за които отговаря, има широкоспектърни технически познания. И най-важното – умее да вижда слабите места, които биха довели до някакъв риск, и прави ясни предписания за отстраняване на тези рискови фактори, било то в машинния парк, във вентилационните системи, в складовете за съхраняване на специална продукция... Качеството, което е изключително ценно за работата на звеното“, категоричен е в оценката си началникът на отдел БЗР Красимир Папазов. А за Иван Колев отделил, където работят професионалисти, хора с опит и ерудиция, е изграден на принципа на колегиялността, на взаимното уважение и приятелството.

Атмосфера, в която усещаш подкрепата на другите

и в професионално отношение, и в личен план.

Извън портала младият мъж има хоби, започнало от ученическите му години – лов и риболов. Приемане лова преди всичко като спорт, където се среща с приятели, а адреналинът често се вдига, за да те зареди с енергия и вкус към предизвикателствата. „Баща ми ме запали по лова като ученик и още тогава ми хареса атмосферата в ловната дружинка, другарството между хората и тръпката, – споделя той. – Организацията е напра-

вена по строги правила, за да няма злополуки. Всеки ловен излет започва с инструктаж, с точно разпределение на ловците и никой няма право да напусне мястото, определено му от ръководителя. Има ред, който никой не си позволява да наруши“.

В това хоби Иван стриктно следва и едно свое правило – никога не ловува след Нова година. Младият мъж има много човешко обаяние за това – в този сезон животните вече чакат по-томоство и е престъпление да отстрелваш такъв дивеч.

И още едно хоби вдига адреналина в кръвта му – автомобилите. Живо се интересува от всяка новост в индустрията. Любимата му марка е „Сузуки“ – и трите автомобила, които е имал, са все на известната японска компания.

Днес, когато ограниченията заради пандемията продължават да са в сила, инж. Колев е категоричен, че въведените мерки трябва да се спазват. И апелира хората да ги спазват и извън портала на предприятието. Защото „Здравето е най-ценното“. Колкото и да са познати, тези думи изобщо не звучат като клише от човек, чиято ежедневна отговорност и грижа е опазването на човешкия живот и здраве. „Работата ни е такава, че трябва да сме строги и принципи, за да си я свършим“, убеден е Иван Колев, един от младите и перспективни кадри в отдел „Безопасност и здраве при работа“.

Юлия Младенова

ЕЛЕКТРОБУС № 8 СПИРА НА „АРСЕНАЛ“

Новата електробусна линия № 8 свързва гражданите, живеещи в квартал „Изток“ и квартал „Васил Левски“, с предприятия, институции и училища в Казанлък като: „Арсенал“ АД, „М+С Хидравлик“ АД, „Севт“ АД, „България К“ АД, „Кремона – България“ ЕООД, ЖП гара, СБА, „Н. Вапцаров“ и ПЛПТ.

Часовете, в които се изпълнява линията, са от 4.00 часа сутринта до 21.00 часа вечерта в делнични дни – 4.00, 6.00, 7.00, 8.00, 9.00, 11.00, 12.00, 13.00, 14.00, 16.00, 17.00 и 19.00, 21.00, а в празнични дни – от 9.00 до 16.00 часа.

Маршрутът на електробусите с № 8 по спирки от кв. „Изток“ в посока кв. „Васил Левски“ е: „Динамика“, бл.46, бл. 42, EVN, „Кармен“, ЖП гара, Билла, „Севт“ АД, „България“, „Абаята“, ОУ „Н. Вапцаров“, „Албена“. Курсовете от 4.00 и от 7.00 часа след спирка „Кармен“ ще минават по улица „Козлоудуй“ и спирките СБА, „М+С Хидравлик“, след което следва същият маршрут до крайна спирка „Албена“. От кв. „Васил Левски“ в посока кв. „Изток“ спирките са „Албена“, ул. „Севт“, „България“, „Севт“ АД, „Арсенал“ АД, „М+С Хидравлик“, УИЦ, „М+С Хидравлик“, СБА, „Кармен“, EVN, бл. 42, бл.46, „Динамика“.

Сн.: Юлиян Стоев-Юлиус

Друга промяна в движението на новите електробуси в Казанлък засяга маршрутното разписание на съществуващата линия № 1. Добавени са четири допълнителни курса в часовете от 04.30 ч. до 05.26 ч., от 06.00 ч. до 06.56 ч., от 19.00ч. до 19:56 ч. и от 21.30 ч. до 22.26 ч.

Новата линия № 8 и промените в съществуващата линия № 1 са направени с цел да осигурят лесен и удобен обществен транспорт за работещите в редица предприятия и учреждения в града.

В. „Трибуна Арсенал“

280 регистрирани розопроизводители в община Казанлък

280 са регистрираните розопроизводители в община Казанлък, според данни от Министерството на земеделието, храните и горите, публикувани в Agri.bg.

А насажденията с идентифицирани площи от Roza Damascena и Roza Alba на територията на общината са 765.88 хектара (ха).

Общо у нас насажденията с българска маслодайна роза са 4402.7 ха (44 027 декара) от заявени 5510.2 ха площи за идентификация.

Регистрираните розопроизводители за всички области в България са 2910. Повече от половината от тях са в общините Карлово в област Пловдив, Казанлък и Павел баня в област Стара Загора и Стрелча в област Пазарджик. Най-много розопроизводители са регистрирани в Карлово – 1132, които са заявили 1115.75 ха, но са идентифицирани доста по-малко – 671.87 ха. На

второ място се нарежда община Стрелча – 287 розопроизводители, като общата площ на насажденията там са 107.54 ха. Казанлък се нарежда на трето място по брой регистрирани розопроизводители – 280, с общо 765.88 ха насаждения. В община Павел баня розопроизводителите са 105 с идентифицирани 626.78 ха.

Близко половината от розовите масиви у нас с българска маслодайна роза, за които са определени сортите „Дамасцена“ и „Алба“, се намират на територията на тези общини.

РУМЕН ПЕТКОВ: ЦВЕТЪТ НА СПОМЕНА „АРСЕНАЛ“

Румен Петков. Художник от Казанлък. Един от многото наистина добри майстори в Града на стоте художници. Макар и роден в търговищкото Попово.

Автор със собствен стил. Автор, който обича да експериментира,

да променя себе си в изкуството и обратно. Интерпретацията е неговата творческа страст. Но най-хубавото нещо на този свят за него е Свободата. „Свободата и пътищата към нея на нас, в онова време на младостта, не ни бяха познати“, откровен е Румен. Въпреки това той отчита, че дори в ограниченията на миналото имало и модерни художници в България. Новатори. Новаторството тогава изкристализирало в работи, синтезирали т.нар. „Социалистически реализъм“ с Парижката школа. „Няма как да не признаем, имаше много даровити художници, излезли на нивото да бъдат свободни“. За да се докосне до тази Свобода, Румен Петков избира работа, която му дава възможност да работи в свое ателие. Шегува се: „Тогава за художник се смяташе

онзи, който има ателие и табелка с надпис „Художник“ на вратата“. Е, аз имах такава табелка и в очите на света вече бях художник, смее се Румен 40 години по-късно. Табелката била окачена на вратата на ателието му във Военния клуб на Казанлък. Но още преди това Румен усетил своя път в изкуството. „Пътят е много личен. Ние самите се променяме като автори...“.

Новаторството в изкуството днес е в съвършено различни проекти. Като уникалния филм, дръзко реализиран от казанлъчанина Явор Петков в премиерната лента „Дани. Легенда. Бог“. Игрален филм със звездата Димо Алексиев в главната роля. Филм, показан за пръв път пред публика преди седмица. Филм, за който вече се говори много.

Да, повторението на фамилията Петков никак не е случайно. Режисьорът Явор е син на художника Румен Петков. Това е първият повод „Трибуна Арсенал“ да потърси точно сега този художник. Вторият повод е предстоящата му изложба в София в началото на март. Третият повод е обичаен – „Арсенал“. Началото на своя личен път Румен Петков започва на необичайно за художник място – казанлъшката оръжейница, по това време с името МК „Фридрих Енгелс“.

при нас целта не е печалбата. Никой не знае, когато рисува, дали ще спечели“, усмихва се отново Румен. Дори се смее.

Личния път на автора, своя личен път, Румен Петков вижда като Промаяна. Промаяната! Видима по следите от женските лица в едър план, през китните стилизирани натюрморти и пейзажи, към абстракциите на формата, която друг път е избрал да покаже. Всеки период Румен е различен в творчеството си. В изразните средства, в цвета и пьстротата. В техниката. Но и в материала – от маслото, акрила, акварела и туша върху платното към най-новите му опити с ковачното желязо от последните му необичайни пластички.

Постоянното тук са само точните, дори рутинни, умения, без които професионализъмът е невъзможен. И стремежът на духа да си даде възможност чрез импровизации да стигне до Мита за Сътворението. Може да не улучиш винаги пътеката... В изкуството това не е така опасно, както в работата на други хора, ироничен е пак Румен. Грешките в изкуството се плащат с лични терзания, емоции, с неодобрението на публиката... Докато грешките на лекарите, примерно, струват

е взел от семейството. „Семейството е най-важното. Всичко зависи от семейството“. Румен е категоричен в това. Съпругата му Ема също е художничка. Преподавала в ЕСПУ „Никола Вапцаров“ в Казанлък. Средата у дома е артистична. Такъв е и духът на вековната къща, която от години двамата подреждат в едно близко до града място. Къща с дух. Фамилия с дух. И някакво странно спокойствие, увереност, че са на правилния път. Доказват го и двамата му синове. Виктор също е учил в Германия, но живее в София. „Образованието е другото, от което зависи личният път. В Европа няма как да вървиш напред, без да покриеш в обучението някои критерии за знания. Но, освен чистото знание, на Запад учат младите хора и как реално да постигат целите си, как да се развиват, как да се справят в реалния живот“. Румен казва това и от позицията си на опитен човек в родното образование. След Военния клуб е работил като учител дълги години в професионална гимназия. Навремето отказал да преподава в Художествената, защото Ателието в клуба било неговото място за развитие. Но признава, че именно Художествената гимназия е другото

В „Арсенал“ тогава работят много художници. Румен Петков е назначен в Завод 1. През 80-е на 20-и век все още цялата визуална пропаганда и реклама се правят на ръка. Заради Студената война между Изтока

техни отпечатки. „Ние бяхме хората, които превеждаме на езика на визуалното възприятие идеологическите послания на времето. Така да се каже, в първите редници на човечеството!“, шегува се Румен, докато си

ме. „Формално, прогресът е факт, но какво е станало с Човека...?“.

Продължава да разказва. Разказ с елементи на разсъждения, ако може да си позволим да влезем в неговия ироничен тон. „Ние, българите, и в Студената война попаднахме на страната на бъдещите губещи. До последно подкрепяхме СССР и руснаците, а сега някой ни определя като предатели..?! Сякаш такава ни е съдбата“. Румен обхваща времето с думи еднакво добре, както платното с четка. Цветно, плътно и пълно. Без политически пристрастия. Политиката му е чужда, съзнателно страни от нея. „Имам нещо друго, чрез което да стигам до повече хора. По-коректно е да откажа да се занимавам с нещо, което не познавам в дълбочина“, категоричен е той. С тази нагласа към света Румен няма нужда от прекалено лично присъствие в социалните мрежи. Присъствието му там е почти безсловесно – през неговите картини. Хората им се радват. Румен е кратък: „Благодаря!“! Никога не бих искал от някого непременно да ме харесва, в изкуството всичко е доброволно“. И това е част от Свободата.

Свободата

„Ако има нещо, което е ценно за възприятието на изображението от публиката, то това е да си свободен. Само Свободата привлича, хората усещат това, ако е вложено в работите ти. Ако има нещо, с което човек иска да се срещне чрез изкуството, това е Свободата“, сигурен е Петков. Само изкуството – музика, танци, театър, художество, слово... дава на хората усещане за пренасянето в един друг, свободен свят, мисли той. И вярва: „Само ние сме посланици на Свободата, защото

Калия

и Запада за художниците има „работа бол“. Надписи, транспаранти, плакати, агитационни табла с маркирани високи трудови успехи от социалистическото съревнование, реквизит на градските манифестации на заводските колективи... Цялата тази визуализация на духа на времето минава първо през Партийния комитет – той поръчва, той одобрява. Може и да отхвърля. Правят се хиляди шаблони и хиляди

спомня масовите офанзивни по всякакви поводи, за които арсеналските художници тогава работят.

Най-много се искат петолъчките

„Най-много сме правили шаблони за звезди, петолъчки“, връща се назад в годините Петков и разсъждава на глас колко много се е променил светът за по-малко от един човешки живот вре-

Розбер

човешки живот. За цената на човешкия живот Румен също мисли често тези дни. Пандемия е. Според него, тя е преодолима за младите хора, но за по-възрастните е направо опасна. Философстваша си. Обича да размишлява.

Размишлението: семейно занимание

„Винаги вкъщи сме си говорили за такива неща“. Румен е откровен, когато го питам откъде у сына му Явор тая страст към кинематографията, която го прочу напоследък... Професията му е в съвсем друга посока. Развива се успешно в банковото дело, финансовото разузнаване. След обучение в Германия работи и живее отдавна в Лондон. Оказва се, към режисурата и сценария на „Дани. Легенда. Бог“ Явор също е подходил професионално. Тая ангажираност към своята работа, каквато и да е тя, Явор

място, където с радост би работил. Средата, атмосферата, Светът на Свободата.

Заради Свободата да се себеизразява и да търси в пътешествията нови цветни светове и своите си художнически пътеки към тях, Румен отива преди години за няколко месеца чак до Малайзия. Връща се с уникална изложба. Всеки път е така. Обича да пътува из точките на световната география за срещи с различни светове, които да го провокират в изкуството. Неговите изложби са винаги различни. Той постоянно търси. Но и намира. Себе си в изкуството и обратно. Светът на Свободата.

Заради този свят Румен Петков излиза от „Арсенал“ в края на 80-е, след близо година работа в „офанзивите на времето“. Пътят му е друг. Но цветният спомен остава.

Диана Рамналиева

Д-р Красимир Пейчев:

ОПТИМИСТ СЪМ ЗА БЪДЕЩЕТО НА ДКЦ „ПОЛИКЛИНИКА - КАЗАНЛЪК“

- Д-р Пейчев, първо искам да Ви честитая назначението като Управител на ДКЦ „Поликлиника - Казанлък“ и да Ви пожелаля постигане на целите, заложили в Концепцията Ви за развитие на дружеството.

- Благодаря. Много бих се радвал наистина да постигнем с колегите колкото се може повече от предначертаното.

- Вашата кариера като лекар започва от „Арсенал“. Какви спомени имате оттогава?

- Да, така е. Това ми беше първото назначение като млад лекар. В „Арсенал“ завеждах хирургическия кабинет. Това беше моето „кръщение“, така да се каже. Още тогава ми се е налагало да вземам бързи и адекватни решения. Това много ми помогна в бъдещата ми работа, макар че в Работническата поликлиника на завода се задържах само една година. Но един лекар винаги си спомня първите си назначения и първите ситуации, в които е изпадал и е трябвало да се действа експедитивно, целенасочено и компетентно. Тогава проличава добрата подготовка и уменията да се справяш така, че да спасиш човешки

Доктор Красимир Пейчев е роден на 16 октомври 1959 г. в Казанлък. През 1977 г. завършва казанлъшката Природоматематическа гимназия „Никола Обрешков“. Дипломира се като лекар през 1985 г. във Висшия медицински институт „Ив. П. Павлов“, Пловдив. Има защитени специалности по хирургия и онкология.

През 2020 година д-р Красимир Пейчев печели обявения конкурс за възлагане управлението на ДКЦ „Поликлиника - Казанлък“ ЕООД. С решение на Общинския съвет от 21 декември 2020 година той е избран за управител на дружеството.

Семеен, с една дъщеря, която е лекар-педиатър.

Радва се на двама внуци.

Съпругата му също е лекар – специалист по детски и инфекциозни болести.

- Досега сте се занимавали с оперативна работа. Спечеленият конкурс за Управител на ДКЦ „Поликлиника - Казанлък“ Ви отваря врати към административната дейност. Това е нещо ново за Вас. Чувствате ли го като предизвикателство?

- Да, Вие правилно казахте, че дейността е съвсем различна. Едното няма нищо

оперативна работа. Разбирате, че навлизам в последните години преди пенсия. Мандатът като управител на ДКЦ е тригодишен и възнамерявам тези последни три години да ги отдам изцяло на хората от Казанлък и региона. От тук тръгнах като лекар. Искам тук и да завърша кариерата си, макар и като администратор.

- А ако се наложи да потърсят Вашата помощ като специалист хирург или онколог, с което сте се занимавали през последните години?...

- О, никога не бих отказал да помогна. Опитът винаги трябва да се споделя, защото това определя по-нататъшното развитие и усъвършенстване на медицината и практиката. Пациентите вярват и се надяват на нас. Пък и Хипократовата клетва си остава за цял живот.

- Как намирате състоянието на ДКЦ „Поликлиника - Казанлък“ към момента?

- Поликлиниката е строена в края на седемдесетте години на миналия век. Само като споменем „миналия век“, става ясно, че говорим за едни далечни времена. Говорим и за една друга политико-икономическа система. 40 години не са малко. За това време сградата се е амортизирала, техниката е остаряла, макар през годините да се е обновявала. Вече са променени изискванията към този вид сгради. А ние трябва да бъдем в крак с времето и новите медицински технологии, ако искаме да бъдем полезни на хората. Трябва да предложим по-високо качество на услугите на нашите пациенти, да им създадем по-големи удобства. Това е свързано и с условията на работа на персонала в поликлиниката. Те също трябва да бъдат променени. Културата на обслужване

трябва да бъде на по-високо ниво. Всичко това има здраве взаимосвързаност и ние трябва да се стремим да я постигнем като цел, наред с всички останали предначертания.

- Вече се вижда, че е започнала работата по фасадата на поликлиниката. Какво друго включва планът за промяна в ДКЦ?

- Както казахте, в момента се работи по външната изолация на сградата и подмяната на дограмата. Първият етап на обновлението включва топло- и хидроизолация на покривната конструкция. Може би тук е мястото да отправя призив към гражданите и пациентите на ДКЦ – нека да бъдат внимателни при преминаване в близост, макар да има поставени предпазни мрежи. Искам да помоля за търпение от тяхна страна. Но те трябва да знаят, че всичко, което се предприема като подобрения и ремонти е насочено точно към тях – към

дачи пред ръководството стои разширяването на продуктовия портфейл, включвайки нови специализирани услуги. За целта сме обявили набирането на лекарски персонал – специалисти по кардиология, урология, съдов хирург, детски хирург и др., с което ще бъде улеснена работата на общопрактикуващите лекари и пациентите, търсещи такива услуги. Предстои закупуването на нов рентгенов апарат. Вече разполагаме и с автомобил на дружеството, осигурен ни от Общината, за което съм безкрайно благодарен на общинското ръководство и лично на кмета Галина Стоянова. Във връзка със спазването на противоепидемичните мерки поставихме бактерицидни лампи на няколко места в сградата. Вече отворихме и триажен кабинет за прегледи на пациенти с грипозни симптоми със съвменения за коронавирус. След преглед те ще бъдат насочвани за лечение. Тази услуга е предначертана за пациенти без направление от общо-

Започна ремонтът на Поликлиниката

подобряване на средата и условията на обслужването им.

Освен ремонтът на фасадата, предстои да се подмени и ел. инсталацията и осветлението в общите части. В по-далечна перспектива се мисли за газифициране на ДКЦ, подмяна на водната и ел. инсталация на цялата сграда. Навярно тези дейности ще се пренесат и в следващия мандат, заради самия обем на работата. Разгърнатата площ на сградата е около 7 дка, за което е необходим голям ресурс за изпълнение на обновителните дейности. Те ще се изпълняват по проект, финансиран от Националния доверителен екофонд. Общата стойност на проекта е около 800 000 лв., от които безвъзмездната помощ възлиза на над 680 000 лв. и съфинансирани от общинския бюджет – 150 000 лв. ДКЦ „Поликлиника - Казанлък“ ЕООД е 100% общинска собственост.

- Бихте ли споделили какво ще бъде новото и различното по отношение на ДКЦ.

- Като непосредствени за-

практикуващ лекар или без здравна осигуровка. Кабинетът ще работи в делничните дни. Във връзка с изпълнението на държавния имунизационен план съвсем скоро имаме намерение да открием два имунизационни кабинета с лекар и медицинска сестра. Единият ще бъде стационарен, а другият – мобилен. Предстои още много работата...

- Желанието е онова, което прави преодолени трудностите и постижени целите. Вие сам сте изяви желанието да работите в посока подобряване условията и дейността на поликлиниката. Да разбихте ли, че гледате с оптимизъм на предстоящите промени?

- Оптимист съм, разбира се. Нашето желание е насочено към подобряване условията за работа на медицинския персонал, с което искаме да привлечем и да задържим тук повече млади специалисти. Общината има нужда от такива кадри и много бих се радвал да осъществим това си намерение. Гледам с надежда към бъдещето.

Първолета Петкова

Красимир Пейчев със съпругата си д-р Генка Пейчева

живот или да се пребориш за последващото стабилизиране на пострадалия. Така че – няма как да забравя тази година.

- Къде продължи след това Вашата кариера?

- След това продължих да работя като хирург в Окръжна болница и болница „Тракия“ в Стара Загора. Близко 35 години, в които натрупах достатъчно опит не само като хирург, но и като онколог. Чувствам удовлетворение от постигнатото през изминалите повече от три десетилетия, защото успях да помогна на много хора и спасих много човешки животи. Нали все пак това е нашето призвание.

общо с другото. В този смисъл наистина е предизвикателство, което аз съм приел и ще бъда щастлив, ако се справя. Бих казал обаче, че дейността не ми е съвсем чужда, защото имам завършена специализация по Здравен мениджмънт. Считам, че имам подготовка и това го доказват добрите резултати от проведения конкурс. На теория. Остава да се реализира практическата част на концептуалните намерения.

- Какви са мотивите, за да направите тази промяна в кариерното си развитие?

- Вече споделих, че 35 години съм се занимавал с

